ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα) της 21ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-53/96,

Syndicat des producteurs de viande bovine de la coordination rurale, επαγγελματικό σωματείο γαλλικού δικαίου, με έδρα το Isle Jourdain (Γαλλία),

Syndicat des producteurs du lait de la coordination rurale, επαγγελματικό σωματείο γαλλικού δικαίου, με έδρα το Isle Jourdain (Γαλλία),

Philippe de Villiers, βουλευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Aubretières (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον Alexandre Varaut, δικηγόρου Παρισιού,

ενάγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Gérard Berscheid, James Macdonald Flett και Ulrich Wölker, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως ασκηθείσα βάσει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Στις 27 Μαρτίου 1996 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 96/239/ΕΚ, σχετικά με ορισμένα επείγοντα μέτρα προστασίας από τη σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια των βοοειδών (ΕΕ L 78, σ. 47, στο εξής: απόφαση), η οποία απαγορεύει με το άρθρο 1, «εν αναμονή της συνολικής εξέτασης της κατάστασης», τις εξαγωγές από το Ηνωμένο Βασίλειο προς τα άλλα κράτη μέλη και τις τρίτες χώρες:

— ζώντων βοοειδών, σπέρματος και εμβρύων αυτών,

— κρεάτων ζώων του βοείου είδους που εσφάγησαν στο Ηνωμένο Βασίλειο,

— προϊόντων που έχουν παραχθεί από ζώα του βοείου είδους που εσφάγησαν στο Ηνωμένο Βασίλειο, που ενδέχεται να εισέλθουν στην ανθρώπινη ή ζωική τροφική αλυσίδα, και των προϊόντων που προορίζονται για ιατρική, φαρμακευτική χρήση ή για χρήση στον τομέα των καλλυντικών,

— κρεατοστεάλευρων που προέρχονται από θηλαστικά.

2 Η απόφαση στηρίζεται στην οδηγία 90/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1990, σχετικά με τους κτηνιατρικούς και ζωοτεχνικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο ορισμένων ζώντων ζώων και προϊόντων, με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ L 224, σ. 29), όπως έχει τροποποιηθεί, και ιδίως στο άρθρο 10 της οδηγίας αυτής, καθώς και στην οδηγία 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ L 395, σ. 13), όπως έχει τροποποιηθεί, και ιδίως στο άρθρο 9. Τα προαναφερθέντα άρθρα των δύο οδηγιών εξουσιοδοτούν την Επιτροπή, σε περίπτωση εμφανίσεως «ζωονόσου, ασθενείας ή αιτίας που ενδέχεται να συνιστά σοβαρό κίνδυνο για τα ζώα ή την υγεία των ανθρώπων», να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα, κατά τη διαδικασία της μόνιμης κτηνιατρικής επιτροπής. Οι ίδιες διατάξεις επιβάλλουν στην Επιτροπή την υποχρέωση να παρακολουθεί την εξέλιξη της καταστάσεως και, αναλόγως αυτής, να τροποποιεί ή να ανακαλεί τις ληφθείσες αποφάσεις.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Απριλίου 1996, οι ενάγοντες, δύο σωματεία Γάλλων παραγωγών και ο Philippe de Villiers, βουλευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να κηρύξει την Επιτροπή υπεύθυνη, βάσει του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, για τις ζημίες που προκλήθηκαν από την καθυστέρηση στη λήψη των μέτρων για τη σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια (στο εξής: ΣΕΒ).

4 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στις 17 Ιουλίου 1996 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Οι ενάγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους στις 6 Σεπτεμβρίου 1996.

5 Με την αγωγή τους οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την Επιτροπή υπεύθυνη, βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στους ενάγοντες 1 γαλλικό φράγκο ως συμβολική ανόρθωση της προκληθείσας ηθικής βλάβης,

— να ορίσει πραγματογνώμονα με σκοπό την αποτίμηση της ζημίας που υπέστησαν τα μέλη των δύο εναγόντων σωματείων.

6 Η Επιτροπή, με την ένσταση απαραδέκτου, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει τους ενάγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της αγωγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

7 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, βάσει του άρθρου 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο

της αγωγής πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, στην περίπτωση αγωγής αποζημιώσεως, το δικόγραφο πρέπει να περιέχει τα στοιχεία βάσει των οποίων είναι δυνατόν να προσδιοριστεί η συμπεριφορά που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο, οι λόγοι για τους οποίους θεωρεί ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και ο χαρακτήρας και η έκταση της ζημίας.

8 Όσον αφορά τη ζημία που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχει κανένα στοιχείο προσδιορίζον τη φύση (αν αυτή ανάγεται στη δημόσια υγεία και/ή στην αγορά, τα στοιχεία στα οποία συνίσταται τόσο η ζημία που φέρεται να υπέστη έκαστος των εναγόντων όσο και η ζημία που φέρονται να υπέστησαν τα μέλη των δύο σωματείων) και το υποστατό της ζημίας αυτής. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο απλός και μη διευκρινισθείς ισχυρισμός των εναγόντων, ότι δηλαδή η ζημία τους είναι η ίδια «με τη ζημία κάθε πολίτη χώρας μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως», δεν είναι στοιχείο που καθιστά δυνατή την εκτίμηση της σοβαρότητας της προβαλλομένης ζημίας ούτε τον χρονικό προσδιορισμό ούτε, κατά μείζονα λόγο, την ενδεχόμενη εξειδίκευσή της.

9 Όσον αφορά την προβαλλομένη ύπαρξη αρκούντως κατάφωρης παραβίασης υπέρτερου κανόνα δικαίου που προστατεύει τα άτομα, η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν αρκεί η απλή μνεία της εκ μέρους της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας και της εσφαλμένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Κατά την Επιτροπή, η απλή μνεία μιας σειράς απρόσφορων πράξεων και παραλείψεων, στο πλαίσιο του καθήκοντος εποπτείας του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών που της προσάπτονται, δεν καθιστά δυνατή την εκτίμηση του ζητήματος αν συντρέχει τέτοια παραβίαση.

10 Τέλος, όσον αφορά τον αιτιώδη σύνδεσμο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχει κανένα σχετικό στοιχείο.

11 Σχετικά με το έννομο συμφέρον των σωματείων να ασκήσουν αγωγή αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστησαν τα μέλη τους, η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν αποδεικνύεται, ούτε καν προβάλλεται με την αγωγή, εκχώρηση

δικαιωμάτων, η οποία άλλωστε και δεν προβλέπεται στα καταστατικά των δύο σωματείων που επισυνάπτονται σ' αυτήν (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 238/78, Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 451, σκέψη 5, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-2941, σκέψη 77).

12 Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αξίωση των εναγόντων έχει, τουλάχιστον εν μέρει, παραγραφεί. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 43 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αξίωση αποζημιώσεως παραγράφεται μετά πέντε έτη από της επελεύσεως του ζημιογόνου γεγονότος. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, αφού το δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχει κανένα στοιχείο χρονικού εντοπισμού και προσδιορισμού της ζημίας, είναι υποχρεωμένη να επικαλεστεί την παραγραφή για όλα τα γεγονότα που επήλθαν πριν από τις 6 Απριλίου 1991, δηλαδή τοποθετούνται εκτός της πενταετούς περιόδου που προηγήθηκε της ασκήσεως της αγωγής στις 6 Απριλίου 1996.

13 Η Επιτροπή υποστηρίζει τέλος ότι αυτή η παντελής έλλειψη στοιχείων, όσον αφορά την ιστορική και τη νομική βάση της αγωγής, συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς της, την οποία και δεν της επιτρέπει να οργανώσει λυσιτελώς. Κατά συνέπεια, ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει την αγωγή απαράδεκτη.

14 Με την αγωγή τους, οι ενάγοντες υποστηρίζουν, όσον αφορά το πταίσμα που καταλογίζουν στην Επιτροπή, ότι, αν ληφθούν υπόψη αφενός τα στοιχεία περί της ΣΕΒ που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή και αφετέρου οι δράσεις τις οποίες ανέλαβε από το 1986 και μετά οπότε εντοπίστηκε το πρώτο κρούσμα ΣΕΒ, δεν μπορεί παρά να συναχθεί το συμπέρασμα ότι υπήρξαν ανεπαρκή τα μέτρα που είχε λάβει η Επιτροπή μέχρι τις 27 Μαρτίου 1996, οπότε εκδόθηκε η απόφαση περί απαγορεύσεως των εξαγωγών βοοειδών και παραγώγων προϊόντων από το Ηνωμένο Βασίλειο προς τα άλλα κράτη μέλη και τις τρίτες χώρες.

15 Οι ενάγοντες φρονούν ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα με τέτοια καθυστέρηση, παρέβη την υποχρέωση εποπτείας και ελέγχου του ενδοκοινοτικού εμπορίου την οποία υπέχει ιδίως οσάκις αυτό εγκυμονεί κινδύνους για την υγεία και τη ζωή των καταναλωτών, όπως προκύπτει από τα άρθρα 129 και 129 Α της Συνθήκης ΕΚ. Οι ενάγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή

παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθότι τα μέτρα που έλαβε πριν από τις 27 Μαρτίου 1996 δεν ήσαν ανάλογα του κινδύνου που παρουσίαζε η ΣΕΒ για την υγεία των ανθρώπων. Οι ενάγοντες υπογραμμίζουν ότι, καίτοι δεν υπάρχει μέχρι στιγμής βεβαιότητα όσον αφορά τη μετάδοση της ασθένειας στον άνθρωπο, η Επιτροπή έλαβε στις 27 Μαρτίου 1996 μέτρα απόλυτης απαγόρευσης. Από αυτό συνάγουν ότι, πριν από τη θέσπιση των μέτρων αυτών, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση των κινδύνων μεταδόσεως της ασθένειας, δεδομένου ότι τα στοιχεία που μαρτυρούν την ύπαρξη του κινδύνου παραμένουν, κατά την άποψή τους, τα ίδια.

16 Όσον αφορά τη ζημία που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οι ενάγοντες, το δικόγραφο της εισαγωγής αναφέρει τα ακόλουθα:

«Το Syndicat des producteurs de viande bovine de la coordination rurale, το Syndicat des producteurs de lait de la coordination rurale και ο Philippe de Villiers υπέστησαν, όπως κάθε πολίτης χώρας μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ηθική βλάβη της οποίας ζητούν την ανόρθωση.

Επιπλέον, το Syndicat des producteurs de viande bovine de la coordination rurale και το Syndicat des producteurs de lait de la coordination rurale ζητούν τον διορισμό πραγματογνώμονα ο οποίος θα προσδιορίσει τη ζημία που υπέστη έκαστος των μελών τους.»

17 Όσον αφορά τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της προκληθείσας ζημίας και της συμπεριφοράς της Επιτροπής, οι ενάγοντες υποστηρίζουν ότι η ζημία που υπέστησαν προκλήθηκε από την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση της υποχρεώσεως ελέγχου και εποπτείας του ενδοκοινοτικού εμπορίου που υπέχει, ιδίως σε περιπτώσεις όπου το εμπόριο αυτό εγκυμονεί κινδύνους για την υγεία και τη ζωή των καταναλωτών.

18 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι ενάγοντες παρατηρούν, όσον αφορά τη ζημία, ότι ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να ορίσει πραγματογνώμονα, διότι διαφορετικά δεν είναι δυνατή η αποτίμηση της ζημίας. Υποστηρίζουν ότι, κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1979, 90/78, Granaria κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 617, σκέψεις 5 και 6), η αγωγή αποζημιώσεως με την οποία οι ενάγοντες επιφυλάσσονται να διευκρινίσουν αργότερα την έκταση της ζημίας δεν είναι κατ' ανάγκη, για τον λόγο αυτό, απαράδεκτη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

19 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας και αν του το ζητήσει ένας διάδικος, το Πρωτοδικείο αποφαίνεται επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, κατά τα προβλεπόμενα στις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι έχει στη διάθεσή του, από τη δικογραφία, επαρκή στοιχεία ώστε δεν χρειάζεται να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

20 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση.

21 Κατά πάγια νομολογία, η μνεία αυτών των στοιχείων πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως, χωρίς να διαθέτει άλλα στοιχεία. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνακόλουθο και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψη 28, και της 31ης Μαρτίου 1992, C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψεις 17 επ.· βλ., επίσης, τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20, που επικυρώθηκε με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά

Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819· της 29ης Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπή, Συλλογή 1994, σ. II-1267, σκέψη 21, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 106).

22 Κατά πάγια επίσης νομολογία, για να συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε ένα κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που καθιστούν δυνατό να προσδιοριστεί η συμπεριφορά την οποία ο ενάγων προσάπτει στο όργανο, οι λόγοι για τους οποίους φρονεί ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και ο χαρακτήρας και η έκταση της ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 73· προαναφερθείσες αποφάσεις Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 75, και Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 107).

23 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η αγωγή δεν περιέχει ούτε το παραμικρό στοιχείο όσον αφορά τη φύση της προβαλλομένης ζημίας ούτε τον τρόπο κατά τον οποίο η ζημία που υπέστησαν ενδεχομένως οι ενάγοντες οφείλεται στη συμπεριφορά που προσάπτουν στην Επιτροπή.

24 Πράγματι, όσον αφορά, πρώτον, την ηθική βλάβη που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν τα δύο ενάγοντα σωματεία καθώς και ο Philippe de Villiers, η αγωγή δεν περιέχει καμία διευκρίνιση ως προς τα συστατικά στοιχεία και το υποστατό της ζημίας. Ο ισχυρισμός ότι οι ενάγοντες ζημιώθηκαν «όπως κάθε πολίτης χώρας μέλους» δεν αρκεί για να καταστήσει δυνατό τον προσδιορισμό της ζημίας την οποία αυτοί επικαλούνται.

25 Δεύτερον, όσον αφορά την υλική ζημία που φέρονται να υπέστησαν τα μέλη των δύο σωματείων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι η αγωγή ουδόλως κάνει λόγο για τη ζημία αυτή. Ειδικότερα, οι ενάγοντες δεν διευκρινίζουν τον χαρακτήρα και την έκτασή της.

26 Αυτή η πλήρης έλλειψη στοιχείων δεν μπορεί να καλυφθεί από το αίτημα των δύο εναγόντων σωματείων περί διορισμού πραγματογνώμονα, ο οποίος θα «προσδιορίσει» την υλική ζημία που φέρονται να υπέστησαν τα μέλη των σωματείων. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, αν το αίτημα των εναγόντων ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι ζητείται να διαταχθεί η διεξαγωγή πραγματογνωμοσύνης, δηλαδή το αποδεικτικό μέσο που προβλέπεται στο άρθρο 65, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, διότι ο στόχος που επιδιώκουν τα αποδεικτικά μέσα — δηλαδή η απόδειξη των προβαλλομένων περιστατικών — δεν μπορεί να επιτευχθεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι δεν αναφέρονται καν τα προς απόδειξη περιστατικά, τα σχετικά με την ύπαρξη της προβαλλομένης ζημίας. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το αίτημα των εναγόντων, αν ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ζητείται να διαταχθεί η λήψη μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 64, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, και πάλι δεν μπορεί να γίνει δεκτό, διότι ο σκοπός των μέτρων αυτών είναι να καθορίσουν τα σημεία στα οποία οι διάδικοι οφείλουν να συμπληρώσουν την επιχειρηματολογία τους ή τα οποία απαιτούν τη διεξαγωγή αποδείξεων, να καταστήσουν σαφές το περιεχόμενο των αιτημάτων καθώς και των ισχυρισμών και επιχειρημάτων των διαδίκων και να διευκρινίσουν τα σημεία τα οποία αποτελούν το αντικείμενο της διαφοράς. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το ζήτημα που ανακύπτει δεν είναι να καθοριστούν τα σημεία που απαιτούν τη διεξαγωγή αποδείξεων ούτε να διευκρινιστεί το περιεχόμενο των αιτημάτων, αλλά να καθοριστούν και τα μεν και τα δε στο σύνολό τους. Εξάλλου, δεν είναι δυνατή καμιά διευκρίνιση επιδίκου μεταξύ των διαδίκων σημείου, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να αμφισβητήσει τη ζημία που επικαλούνται οι ενάγοντες, ελλείψει μνείας των ουσιωδών στοιχείων που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό του χαρακτήρα και της εκτάσεως της ζημίας καθώς και του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ αυτής και της προβαλλομένης παραβάσεως της υποχρεώσεως ελέγχου και εποπτείας που υπέχει.

27 Οι ενάγοντες δεν μπορούν εξάλλου να επικαλεστούν λυσιτελώς την προαναφερθείσα απόφαση Granaria κατά Συμβουλίου και Επιτροπής. Συναφώς, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια αγωγή με την οποία ο ενάγων περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι υπέστη χρηματική ζημία εξαιτίας της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως, επιφυλασσόμενος συγχρόνως να διευκρινίσει αργότερα την έκταση της ζημίας αυτής, δεν πληροί κατ' αρχήν τις απαιτήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας, όσον αφορά τον προσδιορισμό του αντικειμένου της διαφοράς και των προβαλλομένων ισχυρισμών. Πάντως, τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως εκείνης, στην οποία το Δικαστήριο έκρινε, κατ' εξαίρεση, ότι ο ατελής χαρακτήρας του δικογράφου δεν καθιστούσε κατ' ανάγκη απαράδεκτη την αγωγή, ήταν

πολύ διαφορετικά από αυτά της υπό κρίση υποθέσεως. Επρόκειτο συγκεκριμένα για αγωγή αποζημιώσεως που είχε ασκηθεί κατόπιν της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1977, 117/76 και 16/77, Ruckdeschel κ.λπ. (Συλλογή τόμος 1977, σ. 531), με την οποία κρίθηκε παράνομο, λόγω παραβιάσεως της αρχής της ισότητας μεταξύ των ενδιαφερομένων παραγωγών, το άρθρο 5 του κανονισμού 1125/74 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1974, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 120/67/ΕΟΚ, περί κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα των δημητριακών (JO L 128, σ. 12), και κατάργησε τις επιστροφές λόγω παραγωγής για το quellmehl. Υπό τις συνθήκες εκείνες, το Δικαστήριο έκρινε ότι το πρόβλημα του νομικού ερείσματος της ευθύνης προσφερόταν ιδιαίτερα για να λυθεί χωριστά και, για λόγους οικονομίας της δίκης, εξέτασε το ζήτημα αν η Κοινότητα υπείχε ευθύνη, για να καταλήξει στην κρίση ότι δεν ευθυνόταν έναντι της Granaria. Επιπλέον, στην υπόθεση εκείνη ήταν δυνατόν να συναχθούν από τις περιστάσεις της υποθέσεως τόσο η φύση της προβαλλομένης ζημίας όσο και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ αυτής και του κανονισμού που είχε κριθεί παράνομος.

28 Όσον αφορά το έννομο συμφέρον των σωματείων να ενεργήσουν επ' ονόματι των μελών τους, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι τα ενάγοντα σωματεία δεν προσδιόρισαν με το δικόγραφο της προσφυγής τα πρόσωπα που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν τη ζημία και δεν απέδειξαν, ούτε καν επικαλέστηκαν με το εν λόγω δικόγραφο, εκχώρηση δικαιώματος ή εξουσιοδότηση στην οποία θα μπορούσαν να στηρίξουν το συμφέρον τους να ασκήσουν αγωγή επ' ονόματι των μελών τους (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 5, και Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 77). Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, τα δύο σωματεία δεν απέδειξαν την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος να ενεργήσουν επ' ονόματι των μελών τους.

29 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει, πρώτον, ότι το δικόγραφο της αγωγής δεν ικανοποιεί τις ελάχιστες απαιτήσεις που διατυπώνουν το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, οι οποίες απαιτούνται για το παραδεκτό της προσφυγής, και, δεύτερον, ότι τα ενάγοντα σωματεία δεν απέδειξαν την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου και να απορριφθεί η αγωγή ως απαράδεκτη, ενώ παρέλκει να εξεταστεί η ύπαρξη των λοιπών στοιχείων που απαιτούνται προς στήριξη μιας αγωγής αποζημιώσεως και το βάσιμο των λοιπών επιχειρημάτων που ανέπτυξαν οι ενάγοντες και η Επιτροπή.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον ο νικήσας διάδικος διατύπωσε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι ενάγοντες ηττήθηκαν, η δε Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστούν οι ενάγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους ενάγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 21 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

G. García-Valdecasas